

Johannes Paulus II och hans arv av helighet

Johannes Paulus II förvandlade världen med ”den enda kraften i ett liv vars helighet var ställd utom all fråga”. Ett år efter hans död påminner sig biskop Javier Echevarría om påvens begravning och reflekterar över arvet påven lämnade efter sig.

2006-04-06

Vi kan aldrig glömma bilden av vinden som rufsade om bland

sidorna i en Bibel som låg uppslagen på en enkel träkista framför Peterskyrkan. Runt kistan tycktes det som hela världen stämt träff för att närvara. Vi såg där kardinaler, kungar, presidenter, vanliga troende, religiösa ledare, journalister och framför allt ungdomar som kommit från alla världens hörn. Miljontals andra människor betraktade ceremonin framför tv-rutan i sina hem.

Johannes Paulus II ägnade hela livet åt att bege sig ut till människorna och under hans begravning återgäldade hela världen detta och kom istället till honom. Med den enda kraften som vi finner i ett liv vars helighet var ställd utom all fråga, hade påven lyckats dra till sig även dem som inte tänkte som han. Som en magnet hade han blivit till en symbol för enhet, kärlek, ömsesidig respekt och god vilja.

Det är ännu för tidigt att göra ett bokslut över ett liv så rikt som hans, men när vi påminner oss händelserna i april för ett år sedan, är det oundvikligt att vi frågar oss: vilket är arvet som Johannes Paulus II lämnade efter sig? Historikern Christopher Dawson sade vid ett tillfälle att *”för att förändra världen behöver den kristne endast vara det”* och det tycks oss inte förhastat att hävda att när det gällde att vara kristen, så *var* Johannes Paulus det verkliga!

Det är klart att Johannes Paulus II har förändrat påverollen i världen. I Rom är fortfarande hans närvaro levande och verklig bland de otaliga pilgrimer som ber framför hans grav och bland de stora människoskaror som kommer för att lyssna på hans efterträdare.

Även om han var en påve som producerade många ord

(predikningar, tal, poem, böcker och även teaterpjäser), så visste Johannes Paulus II bättre än någon annan att den största verkan hans liv skulle ha inte skulle komma ur hans texter eller hans ord, även om dessa vore aldrig så värdefulla. Det som vi mest minns var hans symboliska handlingar: hans första besök till Polen, hans möte i fängelset med Ali Agca, hans spontana sätt att vända sig mot barn och sjuka, hans vana att kyssa marken i landet han besökte så fort han klivit ner från flygplanet, den talande tystnaden i påvevåningens fönster på grund av lidandet... Allt detta var konkreta bevis på något mycket djupare.

Vid ett tillfälle då han var inlagd på sjukhus talade han om vikten av att predika "lidandets evangelium". Och när i tysthet hans sista dagar kom – under den stilla Veckan, som firar minnet av mysteriet med döden och hoppet om ett evigt liv – då blev det

hans lidande och hans död som drog till sig världens uppmärksamhet. En persons personlighet, kärlek och offervilja äger vart och ett sitt eget språk och genom det kom miljoner av män och kvinnor som aldrig läser en encyklika att "lyssna" på och förstå budskapet han ville lämna till oss under sina sista dagar.

Men Johannes Paulus II ville framför allt förbereda kyrkan för att tjäna mänskligheten under det nya årtusendet. Och påven visste mycket väl att den bästa gåvan som kyrkan kan ge världen är den "förkroppsligade" helighet vi kan finna i vissa människor, dvs. i helgonen, som alltid är nödvändiga och alltid få till antalet.

Ett av helgonen som han helgonförklarade, Josemaría Escrivá, skrev: *"Världens alla kriser beror på bristen på helgon."* Vi känner alla till vilken inverkan på historien helgon

som den helige Augustinus, Benedikt, Frans av Assisi, Thomas av Aquino och Jeanne d'Arc haft. Men hur många av oss kan komma ihåg de påvar eller kejsarna som under deras liv härskade världen? Genom seklernas gång är det helgonen som berikade det intellektuella och andliga livet i kyrkan och världen, som formade sinnena, hjärtana och livet hos miljontals människor.

Det är av största vikt att påminna om att Johannes Paulus II kanoniserade flera helgon än alla hans företrädare sammanlagt. Med blicken fäst på det nya millenniet skrev han: *"Jag tackar Herren att han under dessa år har låtit mig salig- och helgonförklara så många kristna människor. Bland dem var också många lekmän som blev heliga i enlighet med de villkor som det alldeles vanliga livet ställer. Nu är det tid att på nytt med övertygande kraft klargöra det vanliga livets 'höga måttstock' för alla. Hela den kyrkliga*

gemenskapens och den kristna familjens liv måste gå i denna riktning” (Novo millennio ineunte).

Dessa helgonförklaringar var inte enbart ett erkännande av helgonens hjältemodiga tjänstgörande och dygder, utan också ett trängande påminnelse om den kallelse som varje kristen människa manas att lyssna på. Alla helgonen som Johannes Paulus II kanoniserade, och som var män och kvinnor som verkligen *var* kristna och därför hade förändrat världen, på samma gång utgör en gåva och en utmaning för en värld där det aldrig saknas problem. De utgör ett imponerande arv av helighet, kanske det främsta arvet som Johannes Paulus II lämnar efter sig, åtminstone tills han själv kan komma att betraktas som ett bland dessa helgon. Den dagen kommer hans stora arv inte längre att vara helgonen som han

kanoniserade utan helgonet som han själv var.

+ **Javier Echevarría**

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/johannes-paulus-ii-och-hans-arv-
av-helighet/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/johannes-paulus-ii-och-hans-arv-av-helighet/) (2025-08-16)